

Přešli jeden kopec, potom druhý a les byl stále tichý. Jen občas skřípla o kámen Banditova kopyta nebo zapraskala suchá větev.

Zato Vašešárka čím dál hlasitěji vzdychala, škytala a bublala.

„Všechno se tu změnilo. Když jsem tady byla s táínkem, vypadal les jinak. Třeba ho někdo... zaklel,“ zabublala jako voda v potoce.

Čas plynul. Když vyjeli, stálo jim slunce nad hlavami. Teď se kulilo k lesu a klesalo níž a níž.

Bandita dostával hlad. Chtěl si uškubnout trávu nebo aspoň větvičku z nízkých smrčků, které rostly kolem cesty, jenže nemohl.

Vždycky, když sklonil hlavu, cukla mu Vašešárka udidlem v tlamě.

Krokem zdolali třetí kopec a nahoře se zastavili.

„Tohle je určitě zakletý les,“ špitla Vašešárka. „Jinak bychom dávno někoho potkali.“

Z místa, kde stáli, vedl dolů do údolí hluboký úvoz. Vinul se lesem mezi vysokými hustými smrky. Bylo tu šero a vlhko, protože stromy zakrývaly oblohu. Jen napravo od cesty prosvítaly mezi kmeny rozvalené zdi starého, dávno opuštěného stavení. Nemělo střechu a z oken rostly pokroucené břízy.

„Vůbec se mi tady nelíbí,“ ozvala se Vašešárka. „Co když v tom domě straší?“

Bandita byl rád, že slyší její hlas.

Ani jemu se cesta nezamlouvala. Pokrývalo ji bláto, a co bylo nejhorší – v úvozu se leskly louže!

Vašešárka vzdychla a pobídla ho.

Bandita opatrně vykročil. Musel dávat pozor na ulámané větve a kořeny, které trčely z bláta. Nerad by o ně zakopl.

„Viděl jsi to?“ vypískla najednou. „Tam u zdi se mihl stín!“

Zase na něm seděla jako pytel brambor! A k tomu to hnusné bláto! Banditovi se do něj bořila kopyta. Kdyby se nesoustředil na každý krok, jistě by mu podklouzly nohy.

„Haló,“ zavolala Vašešárka. „Je tu někdo?“

Bandita zpozorněl. Co je to před nimi? Takovou louži snad nikdy v životě neviděl. Rozlévala se přes celou šířku cesty a nevykukoval z ní ani kousek pevné země. Ne, tamtudy rozhodně nepůjde.

„Znova se tam něco mihlo!“

Bandita se zastavil a přitiskl uši k hlavě. Louže páchla a na její hladinu vystupovaly ze dna zelené bubliny.

„Taky se bojíš? Musíme rychle zmizet!“ špitla Vašešárka a pobídla ho.

To tak! Bandita potřásl hřívou. Do louže nešlápne. Snad by to dokázal, kdyby před ním šla Jasmína. Sám do ní nevleze. Rozkročil se předníma nohama a kopyta zabořil do bláta.

